

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Ændring af lov om VækstFonden

Nærværende forslag indebærer 3 ændringer i lov om VækstFonden, jf. lovbekendtgørelse nr. 172 af 23. marts 1999. For det første indføres en lånegarantiordning for udviklingsaktiviteter i mindre virksomheder. Ordningen administreres af VækstFonden. For det andet gives VækstFonden adgang til at finansiere meget risikobetonede udviklingsprojekter med nye instrumenter. Endelig får VækstFonden adgang til at formidle kontakt mellem private investorer og mindre virksomheder.

Lånegarantier - baggrund

Mindre virksomheder kan i visse tilfælde have vanskeligt ved at opnå lån til finansiering af udviklingsaktiviteter. Det skyldes, at udviklingsaktiviteterne kan være mere risikobetonede og vanskelige at vurdere for pengeinstitutterne. Derfor vælger pengeinstituttet ofte at kræve sikkerhedsstillelse for et eventuelt lån. Nye og mindre virksomheder har dog typisk dårlige muligheder for at stille sikkerhed overfor pengeinstitutterne, hvorfor pengeinstitutterne kan være tilbageholdende med at finansiere udviklingsaktiviteter i disse virksomheder. Dette gælder især, hvor aktiviteterne er baseret på immaterielle aktiver, der er vanskelige at tage sikkerhed i, eller hvor der er tale om iværksættelse, der ikke endnu har opbygget et kapitalberedskab og omdømme.

Regeringen nedsatte i januar 1999 Industriens Udviklingsgruppe bestående af 14 ledende personer fra industrien og de faglige organisationer med erhvervsministeren som formand. Udviklingsgruppen har søgt at skabe overblik over, hvorfor industrien igennem en periode har haft vigende markedsandele på eksportmarkederne og på hjemmemarkedet. Udviklingsgruppen har desuden prioriteret og stillet forslag til konkrete initiativer. Udviklingsgruppen opfordrede i sin halvårsrapport i juni 1999 bl.a. regeringen til at se nærmere på en lånegarantiordning. Regeringen imødekom opfordringen og nedsatte en tværministeriel

arbejdsgruppe, der fik til opgave at undersøge forskellige modeller for lånegarantier. Arbejdsgruppen fungerede under ledelse af Erhvervsministeriet med deltagelse af Finans-, Skatte- og Økonomiministeriet. Arbejdsgruppen afsluttede sit arbejde i oktober 1999 og pegede i sin afrapportering til regeringens Økonomiudvalg på, at en eventuel ordning hensigtsmæssigt kan tage udgangspunkt i den amerikanske ordning, som er kendetegnet ved lave tabsprocenter. Denne ordning stammer helt tilbage fra 1953. Ordningen indebærer, at pengeinstitutterne kan få dækket en del af risikoen på lån til udviklingsaktiviteter i de mindre virksomheder. Kreditvurderingen ligger i pengeinstituttet, som også betaler en præmie for garantien. Overføres erfaringerne fra den amerikanske model til danske forhold, svarer det til et garantiomfang på omkring 1-1,5 mia. kr.

Lånegarantiordninger eksisterer også i mange andre OECD-lande (bl.a. Canada, UK, Frankrig, Tyskland, Holland, Sverige og Finland). Erhvervsministeriet har fået en ekstern konsulent til at indsamle erfaringer fra ind- og udland. Lovforslaget er inspireret af disse erfaringer. Erfaringsopsamlingen er offentliggjort i et arbejdsrapport fra Erhvervsministeriet.

Også i EU-sammenhæng er der sat fokus på lånegarantier. Det Europæiske Råd besluttede på sit ekstraordinære beskæftigelsestopmøde i Luxembourg i november 1997 at oprette et garantiprogram i Den Europæiske Investeringsfond (EIF). Formålet med programmet er at stimulere jobskabelsen ved at støtte investeringsaktiviteter i små og mellemstore virksomheder gennem at udvide adgangen til lånefinansiering. Programmet yder supplerende finansiering til nationale udbydere af lånegarantier. EIF medfinansierer allerede mange af medlemslandenes lånegarantiordninger. Regeringen arbejder på, at EIF også bidrager til finansiering af en dansk lånegarantiordning. Det forventes, at EIF i en opstartsperiode kan medvirke til at give ordningen en hurtigere indkøring og et større omfang end ellers. Det Europæiske Råd har i BEST programmet opfordret (KOM(1998)550) medlemslande-